дѣй, и сичко дрꙋго, което бы моглъ да изрѣче ꙗзыкътъ, и да измысли ѵмътъ на една ꙗдосана жена; и че той ѧ псꙋва, біе ѧ, и че твьрдѣ много ѧ мѫчи. Царьтъ, който веднага позналъ лошіѧ нравъ на жената, не ѝ отговарѧлъ нищо, тѧ за да го разсьрди: царю, мꙋ рѣкла: мѫжьтъ ми хоратꙋва лошьо и за царството ти. Тогасъ, лошѧ жено, ѝ отговорилъ; че ако мѫжь ти тѧ псꙋва, мене що мѧ е грижѧ? ако ли пакъ псꙋва мене, тебе що тѧ е грижѧ? и тъй ѧ испъдилъ. Дꙋховніѧтъ отецъ трѣбва да има къмъ оныѧ, които сѧ исповѣдватъ, сьрдце щедро, и какъ то съ едно мирно вдѫхновеніе е пріелъ власть-та да вьрзва, и да рѣшѧва отъ Іисꙋса Хріста, тъй трѣбва да бѫде миролюбивъ, и кротътъ, защото много е полезна снисходителность-та на Дꙋховника за спасенїето на оногова, що сѧ исповѣдꙋва. Богословътъ дꙋма: „голѣмо нещо е прощеніето за спасеніе; болната чѧсть сѧ лѣкꙋва, а не сѧ стрꙋшѧва.“(1) Нъ преди сичко трѣбва едно здраво рѣшеніе за да не стрꙋвамы вѣкы и п. р. ч. . . . . .

. . . . . .

„Ето здравъ си станѫлъ, не дѣй съгрѣшѧва вѣкы, говори Хрістосъ, да ти не стане още по-зло.“(2) И какво по-зло може сѧ слꙋчи? казва го самъ си Хрістосъ. Чрезъ исповѣдь-та бѣга на истина дꙋхътъ нѣмый, и глꙋхый; нъ ако ты не затворишь добрѣ сьрдцето си съ Божіѧ страхъ, нъ позволишь мꙋ да влѣзе пакъ, той дохожда не самъ си, нъ взема съ себе си дрꙋгы седемь по́-лꙋкавы дꙋхове: „Тогда̀ и҆́детъ не́чи́стый дꙋ́хъ, и҆ пое́млетъ съ собо́ю се́дмь дрꙋги́хъ злѣ́йшихъ себѐ, и҆ вше́дше ѡ҆бита́ютъ та́мѡ, и҆ быва́ютъ послѣ́днѧѧ человѣ́кꙋ томꙋ̀ гѡ́рша пе́рвыхъ.“(3) Не, брате, тѧ съвѣтва Божественный Златоꙋстъ: „отстѫпи отъ лꙋкавството. престани отъ злобата, заловисѧ за добродѣтель-та, и обѣщай сѧ, че не ще гы стрꙋвашь вѣкы, и това е доста за оправданіе; азъ свидѣтелствꙋвамъ, и порѫчителствꙋвамъ че, ако сѣкой сѧ остави отъ грѣховеты си, и сѧ обѣщае Богꙋ, какво неще сѧ косне вѣкы до пьрвыты си злобы, Богъ не иска нищо дрꙋго за по-голѣмо оправданіе; защото е человѣколюбивъ, и милостивъ; и какъ то болѧщата желае да роди, тъй и той желае да излѣе своѧта милость.“ Таѧ е истинната, и свьршената исповѣдь, чрезъ коѧто сѧ испѫжда нѣміѧтъ и лꙋкавїѧ дꙋхъ.

Хрістіане, които мѧ слꙋшѧте, да ли ще има нѣкой помеждꙋ ни, който да има нѣміѧ, и глꙋхыѧ дꙋхъ? Страхъ мѧ е, че сичкы го и-

[1] Слово 19, на Епіст. къмъ Георг. [2] Іоан. гл. 5, ст. 14. [3] Мат. гл. 12. ст. 45.